

οἱ στίχοι χρεωστεῖ πληρώνει καὶ ὅστις δυσαρρεστεῖται ἢ ἐξα-
μύωνται ἡμερώνει) Κύπρ. || Ἄσμ.

Καλὰ ποῦ τὴν ἐμέρωσα ἄγγρισαν μοῦ τὴν πάλε
τὸ ἔκαττα τὸ ἔκλαια τὸ ἐγὼ τὰ λόγια ποῦ μὸλάλεν
διὰ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους μοὶ ἐλάλει) αὐτόθ.

Διάβαινε τῶν δαιρέτα με τὸ ἄς εἶσαι τὸ ἄγγρισμένη
νὰ δαίρετ' ἢ καρτοῦλ-λα μου πῶς εἶσαι μερωμένη

αὐτόθ. Διὰ τὴν σημ. πβ. καὶ μεσν. Ἀσίζ. Κύπρ. (ΚΣάθα
μεσν. Βιβλ. 6, 133) «ἡ γυναῖκα ἐνὶ κρατημένη νὰ μὴδὲν
οἰοίση ν' ἄγγρισθῇ ὁ ἄνδρας τῆς εἰς τὴν ἀσθένειάν του,
ἂν τὸν ἐποίκεν ν' ἄγγρισθῇ καὶ νὰ ἐπέθανεν, πρέπει
να βάλουν ἐπάνω τῆς ὅτι ἐσκότωσέν τον», Σαχλίχ.
Ραφαὶ καὶ Στίχοι 336 (ἐκδ. Wagner σ. 76) «ὁ νοῦς τῆς
ἡς πολιτικῆς εἰς τὸ κακὸ γυρίζει, | ἄγγριζει κύριν καὶ
παιδιά καὶ ἀνδρόγυνα χωρίζει». Συνών. ἀναγγρίζω,
δολλαγγρίζω ἢ λολλαγγρίζω, ξαγγρίζω καὶ ξαναγ-
γρίζω, παραγγρίζω. Ἀμτβ. ἐρεθίζομαι, ὀργίζομαι,
Ρόδ. κ. ἀ. : Τὸ παιδί ἄγρισε καὶ κλαίει Ρόδ. β) Μετβ.
ἐρεθίζω διὰ προσψαύσεως, ἐπὶ πληγῆς Κρήτ. κ. ἀ. — Λεξ.
Περὶδ. : Μὴν ἄγριζης τὴ δληγὴ Κρήτ. Συνών. ἀφορμίζω.
Ἀμτβ. ἐρεθίζομαι, φλεγμαινώ Ρόδ. Συνών. κακοφορ-
μίζω. γ) Δυσαρρεστῶ Κύπρ. : Ἀγγρισεσ τὸν θκειόν σου
τῶν ἐν σὲ δαιρετῶ. Ἐν τοῦ δωκεσ τοῦ μωροῦ πωρικῶ τὸ ἄγ-
γρισεσ το. Εἶμαι ἄγγρισμένος με τὸν ἀερόφον μου. || Παροιμ.
Ἀγγρίστην ὁ λαὸς με τ' ὄρος (εἰρων. ἐπὶ δυσαρρεσκειᾶς ἀδυ-
νάτου ἐναντίον ἰσχυροῦ. λαὸς=λαγός). 2) Ἀμτβ. ὀργῶ
πρὸς συνουσίαν, συνήθως ἐπὶ ζώων Κρήτ. Λέσβ. Σύμ.
κ. ἀ. Ἐγρισαν οἱ τράοι (ἐγεννήθη ἐν αὐτοῖς ἡ γενετήσιος
ὀρμή, ἦλθον εἰς τὴν περίοδον τοῦ ὀργασμοῦ) Σύμ. Τράος
ἄγρισμένος (ὀργῶν πρὸς συνουσίαν) αὐτόθ. Βρέ, ἄγρισμένους
εἶσι σήμερα! (πρὸς ὀχληρὸν) Λέσβ.

ἄγγρισι ἡ, Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἄγγρισις. Πβ. Μαχαιρ. (ΚΣάθα Μεσν.
Βιβλ. 2,60).

Δυσαρρέσκεια : Ἐπκισέν τον ἡ ἄγγρισι. Συνών. ἄγγρι-
σμα 1.

ἄγγρισμα τό, ἀμάρτ. ἄγρισμα Λέσβ. ἄγγρισμα
Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄγγρίζω.

1) Δυσαρρέσκεια Κύπρ. : Ἐκαμέν μου ἕναν ἄγγρισμα
χωρίς λόον (ἔδειξεν εἰς ἐμὲ μίαν ψυχρότητα κτλ.) Συνών.
ἄγγρισι. 2) Ἡ πρὸς ὀχείαν ὀρμὴ τῶν ζώων Λέσβ.
Συνών. ἄγγρισμός.

ἄγγρισμός ὁ, ἀμάρτ. ἄγρισμός Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄγγρίζω.

Ἡ πρὸς ὀχείαν ὀρμὴ, συνήθως ἐπὶ ζώου. Συνών.
ἄγγρισμα 2.

ἄγγριφας ὁ, ἄγριφας Ρόδ. ἔγριφας Κρήτ. ἄγγρι-
φας Κῶς Ρόδ. κ. ἀ. ἄγγριφας Κῶς ἄγγριφους Λυκ. (Λι-
βύσσ.) ἔγριφας Κρήτ. ἄγριφη ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄγριφη δηλοῦντος βωλοκόπον
ὄργανον ἢ γεωργικὸν ὄργανον, δι' οὗ συνήγον τὸν χόρτον,
ἐξ οὗ τὸ μεσν. ἄγριφος παρὰ Κωνστ. Πορφ. ἐν Ἐκθέσ.
βασιλείου τάξεως (ἐκδ. Βόνν. σ. 670,2) «ἀγρίφους μετὰ
ἀλυσιδίων». Ὁ τύπ. ἄγγριπας ἔχει τὸ π παρὰ τὸ φ πιθα-
νώτατα παλαιόθεν, δι' ὃ πβ. τὰ παραλλήλως μετὰ π καὶ
φ φερόμενα ἀρχ. ἄγριπος-ἄγριφος καὶ γριπος-γριφος,

τὸ δὲ ἄγγριφους ἀνάγεται εἰς τὸ μεσν. ἄγριφος. Ἰδ.
ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 127.

Ὁργανον σιδηροῦν μετὰ ἀγκυλῶν εἰς τὸ ἄκρον, διὰ
τοῦ ὁποίου ἀνέλκουν τὰ εἰς τὰ φρέατα ἐμπίπτοντα ἀντλή-
ματα. Συνών. ἄγγριφι 1, ἄρπαγας, ἀρπάγη, ἀρπά-
χνα, ἀρπάχτης.

ἄγγριφερδς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄγγριθερός ΚΠασαγιάνν.
Μοσχῆς 91 ἄγγριθερός Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγριφι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ερός.

Ὁ μὴ λεῖος, ὁ τραχύς : Ἀγγριθερά, θειαφόχρωμα, βαρύ-
κορμα τ' ἀκρογιάλια ἐκρέμαγαν τοῖς λαιμαρῖς τους ΚΠασα-
γιάνν. ἐνθ' ἄν.

ἄγγριφι τό, ἄγριφι Ρόδ. ἄγριφι Εὔβ. (Κάρυστ.)
ἄγριφι Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἄγγριφι Ζάκ. Μεγίστ. Νίσυρ. Σίφν.
Τήλ. Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Περὶδ. ἄγγριφι Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
κ. ἀ. ἄγγριφι Εὔβ. (Κάρυστ.) Σίφν. κ. ἀ. — ΑΠαπαδιαμ. Χρι-
στουγενν. διηγ. 98 ἄγγριφι Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Σκαδ.)
Σέριφ. ἄγγριφι Σάμ. ἄγγριφι Ζάκ. Πελοπν. (Βαμβακ. Βασ-
σαρ.) Τσακων. ἄγγριφι Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἄγγριφιον. Περὶ τῆς ἐτυμ. ἰδ. ἈνθΠα-
παδόπ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 127.

1) Ἀγκιστρον πρὸς ἐξάρτησιν πράγματός τινος, συνή-
θως δὲ ἡ τῶν φρεάτων ἀρπάγη, ἣτις εἶναι ὄργανον σιδη-
ροῦν μετὰ τριῶν ἢ περισσοτέρων ἀγκυρίδων εἰς τὸ ἄκρον,
διὰ τοῦ ὁποίου ἀνέλκουν τὰ εἰς τὰ φρέατα ἐμπίπτοντα
ἀντλήματα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Τήλ.
Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Περὶδ. : Κρέμασε τὸ κρέας 'ς τ' ἄγγριφι
Περὶδ. || Φρ. Δὲν τὸν πιάνει τ' ἄγγριφι (ἐπὶ ἀνθρώπου πονη-
ροῦ. Ἡ μεταφ. ἐκ τοῦ δυσκόλως συλλαμβανομένου ἀντλή-
ματος) Χίος || Ἄσμ.

Τὸν μαστραπῶν ἡβγάλλον τον ἀφ' τὰ βαθρά μ' ἄγγριφι

Μεγίστ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄγγριφας. 2) Τεμάχιον
ξύλου ὀξὺ καὶ βελονοειδές, ἀκὺς ξύλου, ἢ ὀξεῖα προεξοχή
λίθου Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. 3) Ἀκανθα Ζάκ. Πελοπν.
(Βαμβακ. Βασσαρ.) Τσακων. κ. ἀ. : Τὸ ἀραπόσουκο ἐνὶ ὄλιον
ἄγγριθια (τὸ φραγκόσουκον εἶναι πληρὴς ἀκανθῶν) Τσακων.
|| Φρ. Ἡ δουλειὰ ἔχει πολλὰ ἄγγριφια (δυσχερεῖας, προσ-
κόμματα εἰς τὴν ταχεῖαν καὶ αἰσίαν διεκπεραίωσιν) Ζάκ.
Ἐβαλες τ' ἄγγριθι σου καὶ δὲν ἔγινεν ἡ δουλειὰ (παρενέβαλες
προσκόμματα) αὐτόθ. (Συνών. φρ. ἔβαλες τ' ἀγκύλια
σου, ἔβαλες τὴν οὐρά σου). Εἶναι ἄγγριφι! (ἐπὶ ἀνθρώ-
που, ὅστις συνηθίζει νὰ πειράζῃ, νὰ ἐνοχλῇ) αὐτόθ.

4) Μόνον κατὰ πληθ. βράχοι ἀπτότομοι καὶ ὀξεῖς,
οἱοὶ συνήθως εἶναι οἱ τῶν ἀκτῶν τῶν θαλασσῶν, ἐν
γένει δὲ λίθοι αἰχμηροί, μυτεροί Εὔβ. (Κάρυστ.) Κύθν.
Μακεδ. (Χαλκιδ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Σκαδ.) Σάμ. Σέριφ.
Σίφν. κ. ἀ. — ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. : Ὁ τόπος εἶναι ὄλο
ἄγγριφια, δὲ μπορεῖς νὰ πατήσης Κάρυστ. Ἐπῖσα μέσ' 'ς τὰ
ἄγγριφια Σάμ. Τὰ ξέρον ἀπόξον ὅλα τὰ λιμανάκια, τοὺς κάβους
καὶ τὸ ἄμμονδιές, ὅλες τοῖς ξέρες καὶ τὰ ἄγγριφια καὶ τὰ θα-
λάμια ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. || Φρ. ὦ, ποῦ νὰ σὲ φάν τὰ
ἄγγριφια! (δηλ. νὰ πνιγῇς ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ τὸ πτωμά σου
νὰ ἐκβρασθῇ εἰς ἀπροσπελάστους βράχους, ὅπου νὰ σα-
πήσῃ χωρὶς νὰ ἀξιωθῇ ἐνταφιασμοῦ) Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Ἀνίσως καὶ μ' ἀπαρηστης καὶ πάη ἄλλοῦ ἢ φιλή σου,
τὰ ἄγγριφια τοῦ περιγαλιᾶς νὰ φάν τὴ γορμαλιά σου
(τὸ κορμί σου) αὐτόθ.

